

baptistu vēstnesis

„Savas dvēseles šķīstījuši, klausot patiesībai uz neliekuļotu brāļu mīlestību, mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi”. (1. Pēt. 1:22)

Pirms vairākiem gadiem mēs ar sievu lasījām Gerija Čepmena grāmatu “Piecas mīlestības valodas”, kas, manuprāt, ir viena no labākajām un praktiskākajām grāmatām par laulību. Grāmatas centrālā ideja ir ļoti vienkārša. Lai otrs tevi saprastu, ir jārunā viņa valodā. Ja otrs saprot tikai japāņu valodu, tad nelīdzēs, ka centīsies ar viņu runāt franču mēlē. Tā cilvēkiem esot 5 mīlestības valodas, kurās tie saņem un saprot mīlestību. Es gribētu jautāt, kāpēc gan to neattiecināt uz savstarpējām attiecībām draudzē? Bībele skubina, lai mīlam cits citu no visas sirds pastāvīgi, bet kā to praktiski izdarīt?

Apliecinājuma vārdi. Uzmundrini, iedrošini, dāvā drosmi, mierini, lūdz piedošanu, atrisini domstarpības, izsaki pateicību, saki komplimentus, palūdz, apbrīno – iespējas, kā vari paust apliecinājuma vārdus, ir neierobežotas. Nedomā labo tikai klusībā pie sevis, bet izsaki skaļi. Mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi, sakot viens otram vārdus, kas ceļ!

Kopā pavadīts laiks. Laiks ir dārgākais, ko varam dot otram cilvēkam. Tas nozīmē nedalītu klātbūtni, tāpēc izslēdz mobilo telefonu. Tas nozīmē apstāšanos, mērķtiecīgu, nevis garām skrienošu satikšanos. Satiecieties mājās, dabā, pirtī, sporta zālē, baznīcā un ar vārdiem un klātbūtni aplieciniet – man ir laiks tev!

Mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi, veltījot laiku viens otram!

Dāvanas. Dāvana ir taustāms mīlestības apliecinājums, ar kuru Tu atgādini, ka iedomājies, atcerējies, vēlējes pārsteigt un iepriecināt. Tava dāvana var būt jebkas – kaut vai ābols skaistā bantītē. Galvenais ir izrādīt savu uzmanību un apliecināt, ka domā par otru arī tad, kad viņš to negaida. Mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi, iepriecinot ar kādu dāvanu!

Mīlestības darbi. Ar mīlestības darbiem ir domāti visi saimnieciskie darbi un rūpes var vidi, kurā dzīvojat. Palīdzēt kādam viņa pienākumā, viņa mājās, viņa ikdienas solī. Piemēram, ir draudzes, kur jaundzimušo ģimenei pāris nedēļas pārējie katru dienu aiznes pusdienas - mīlestības darbs. Mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi, pārsteidzot ar negaidītām un praktiskām laipnības izpausmēm!

Pieskārieni. Kaut Jēzus varēja dziedināt ar vārdu, tomēr spītālīgajam Viņš mērķtiecīgi pieskārs (Mat. 8:3). Bez pieskārieniem nav iedomājama emocionāli veselīga bērna attīstība, taču veselīgs fizisks kontakts nepieciešams katram. Apskāviens, roka uz pleca, stingrs rokas spiediens sveicinoties. Mīliet cits citu no visas sirds pastāvīgi un apskaujiet viens otru.

Pēteris Eisāns
Madonas draudzes mācītājs

Gulēt zaļā pļavā

Zaļās ganībās Viņš gulda... Ps.23:2a

Viņš man ļaus mierīgi gulēt zaļā pļavā... Ps.23:2a (Hieroniāna tulkojums no ebreju valodas uz latīņu)

Visbiežāk gadu mijā tradicionāli sakām: laimīgu Jauno! Pat īsti neprātojojot, ko ar to esam domājuši. Iespējams, šis vispopulārākais novēlējums izsaka katra cilvēka dziļākās ilgas pēc labākas dzīves. Ilgas pēc laimīgākas rītdienas. Pēc mierīgāka gada. Vai tas ir iespējams? Ir iespējams, ja vien vēlamies atklāt, iepazīt un uzticēt savu dzīvi Dievam.

Bībelē ir ķēniņa Dāvida sarakstīts īss 23. psalms, kas apliecina, cik brīnišķīga ir dzīve Dieva vadībā. Dzīve kā atpūta. Šī psalma pirmie četri panti atklāj Dievu kā labo Ganu. Savukārt pēdējie divi – Dievu kā labo Namatēvu. Dāvids savā dzīvē bija piedzīvojis lielus pārbaudījumus un izaicinājumus. Pat vairākkārtīgas nāves briesmas. Gan kā ganam cīnoties ar plēsīgiem zvēriem, gan izejot cīņā pret milzīm Goliātam, gan bēgot no ķēniņa Saula, gan pašam kļūstot par ķēniņu un risinot ārkārtīgi grūtas valdīšanas lietas, gan personīgā dzīvē krītot iekāres grēkā un pasūtot pat slepkavību. Droši var teikt, ka mūsu dzīves ne tuvu nav tik sarežģītas un grūtas, taču 23. psalmā redzam, cik dzīve var būt mierīga un laimīga. Sludinātājs un rakstnieks Maks Lukado teicis, ka 23. psalmu sarakstījis gans, kas kļuva par ķēniņu, lai ikviens iepazītu ķēniņu, kas kļuva par Ganu.

Šajā psalmā iepazīstam Dievu tik neizsakāmi labvēlīgu, gādīgu un mīlošu, ka mums ir pat grūti noticēt, ka Dievs var būt tik labs. Ir tik grūti saprast, ka Dievs par mani gādā. Ka Dievam rūp mana ikdiena. Ka Dievs ļauj man mierīgi atpūsties. Gulēt zaļā pļavā. Gulēt, kur visapkārt ir ienaidnieki. Tā nevar būt. Kristietība taču nav dusa. Kristietība taču ir nemiņīga cīņa pret kaut ko. Un dzīve to pierāda. Vai gan bieži varam redzēt smaidīgus, atbrīvotus, mierīgus un laimīgus kristiešus? Visbiežāk tomēr – kaut ko pilnīgi pretēju.

Domājot un lūdzot par šo 23. psalmu, pārļausot dažas grāmatas (Philip Yancey: „What's So Amazing About Grace” un „Vanishing Grace”, arī nesen pārtulkoto F. Jenseja: „Tas Jēzus, kuru nepazīnu”, arī S. Buržo: „Patiesās gudrības Jēzus” un V. Igo: „Nožēlojamie”), kā arī jautājot, kāpēc kristietība šodien ir tik vāja, tā vien šķiet, ka esam pazaudējuši kādu unikālu, pārsteidzošu un universālu Dieva dimensiju. Būtību. Pamatu. Proti: Dievs ir Mīlestība. Visas reliģijas saka: Dievs mīl labus cilvēkus. Taču tikai Evaņģēlijs saka: Dievs mīl grēciniekus. Tev ir piedots. Labais Gans Jēzus dusmu vietā dāvā mīlestību. Un soda vietā piedošanu.

Savukārt mēs dzīvē esam tik daudz cietuši un pūlējušies, esam tik grūti cīnījušies un smagi strādājuši, ka mums joprojām liekas, ka Dieva mīlestību vajag nopelnīt. Tāpēc arī laika gaitā esam izdomājuši tik daudz likumu, tradīciju un mācību, lai sarežģītu un padarītu grūtākas cilvēka un Dieva attiecības.

Atkal un atkal lasot Evaņģēlijus, ļoti skaidri redzam, ka nevienu no tiem, kurus sabiedrības pareizība izstūma un pat bija gatava nomētāt ar akmeņiem, Jēzus nenosodīja, bet parādīja žēlastību un deva jaunu iespēju. Pazudušā dēla stāsts. Žēlsirdīgā samarieša stāsts. Ļaundara apžēlošana pie Krusta nepārprotami parāda to, ka Jēzus mīlestība ir tik liela. Jā, Dievs ir taisnīgs, svēts, taču pazudušā grēcinieka asaras un piedošanas prieku piedzīvojam ne tāpēc, ka Dievs ir bargs Tiesnesis, bet gan tāpēc, ka Dievs ir žēlastības un mīlestības Labais Gans.

Dažas domas no Gana un avju metaforas par mierīgu dzīvi.

Nedrošības satraukums – taču labais Gans gulda

(Jņ.10:11, 14-15); (Ēch.34:15-16); (Ps.139:7-8)

Avis var ļoti viegli un ātri nobiedēt. Pat pie mazākā apdraudējuma avis ļaunas vispārējai panikai un izmisumam.

Arī mēs bieži satraucamies un baidāmies par rītdienu un nākotni. Mūs uztrauc nezināmais. Negaidītais. Neprognozētais. Un, dzīvojot šajā pasaules haosa laikā, tam ir zināms pamats. Tomēr labais Gans ir blakus šodien un līdz pasaules galam (Mt.28:20). Vēl vairāk – Labais Gans mūs aizstāv. Pasargā. Neviens nespēj mūs izraut no Gana rokām. Vai es pazīstu šo labo Ganu? Vai es uzticos Ganam katru jaunu rītu?

Konkurence starp savējiem – taču labais Gans gulda

(Ēch.34:20-22); (Mt.5:7; 19:30; 20:16); (Mr.9:35; 10:42-45)

Avju un arī citu dzīvnieku vidū valda noteikta cīņa par vecākā un stiprākā vietu. Par dominējošo stāvokli. Mazākais un vājākais tiek pagrūsts un atstumts.

Vai sabiedrībā, darbā, organizācijās, ģimenēs un pat baznīcās arī nav cīņa par galveno? Par pēdējo vārdu. Noteicošo. Svarīgo. Ja mani pienācīgi nenovērtēs, tad apvainošos un neko vairs nedarīšu. Tas noved pie skaudības, naida un cīņas. Tāpēc nekad nav miera un atpūtas.

Taču labais Gans dara kaut ko pilnīgi pretēju – kas ir pēdējais, būs pirmais. Kas grib būt liels un pirmais, tas lai ir visu kalps. Kad dzīvē ienāk labā Gana klātbūtne, tad sāncenši un pat ienaidnieki kļūst par māsām un brāļiem.

Un galu galā svarīgi ir nevis tas, kas liels cilvēku acīs, bet gan Dieva acīs. Labais Gans visu redz un zina. Viņš vienīgais dos pareizu novērtējumu. Tāpēc nesatraucies. Neskaud. Ļauj Ganam vadīt savu dzīvi.

Kaitinoši ikdienas sīkumi – taču labais Gans gulda

(Jņ.14:16-18; 26-27)

Avis, īpaši karstajā laikā, pavada neskaitāmi kukaiņu un insektu mākoņi. Tie uzmācīgi līdinās apkārt un neļauj avim ne mierīgi ganīties, ne atpūsties. Labs gans tad pielieto dažādus līdzekļus un metodes, lai pasargātu savu ganāmpulku.

Kā mums veicas ar ikdienas sīkumiem? Vai arī mani tracina lēnais internets? Vai kaitina nokavējušies kolēģi? Vai satraucos par pāris minūtēm sastrēgumā? Vai pie veikala kases? Ticīgo dzīves vērtība ir ne tikai uzvaras lielos pārbaudījumos, bet arī priekšzīme ikdienas sīkās lietās un pienākumos. Kas nomierinās, atvairīs ļaunos kaitinātājus? Labais Gans sūta Svēto Garu, kas ir kā eļļa un vīraks, kas pasargā un atbaida visus sātana uzbrukumus. Svētais Gars dod mieru. Skaidrību. Pacietību. Vai neesmu pazaudējis Svētā Gara svaidījumu ikdienā?

Rūpes par ikdienišķo – taču labais Gans gulda

(Mt.6:31-34); (Jņ.10:9); (Ap.d.20:28); (1.Pēt.5:2)

Avis gandrīz nepārtraukti meklē ēdamo. Avis baidās palikt bez ganībām. Tāpēc gans savām avīm vienmēr nodrošina labas ganības. Tad ir piens, un tad ir medus.

Ganības ir ikdienas rūpes un vajadzības. Mēs kā cilvēki, nepārtrauktā sasprindzinājumā meklējot labākas ganības, dažkārt nopūšamies un sakām: kad tas vienreiz beigsies? Kad būs pietiekoši? Kad vienreiz būs miers? Bez Kristus kā labā Gana – nekad. Ar Kristu – pat nāves ēnas ielejā dzīve būs gulēšana zaļā zālītē. Katra diena nodrošināta. Pasargāta. Un brīnišķīgi vadīta.

Vai Kristus ir mans labais Gans?

Dievs man parādījis žēlastību

NORA RAUTMANE
BALTIJAS PASTORĀLAIS INSTITŪTS

Intervija ar Mārtiņu Svitku, BPI 1. kursa studentu, kura ģimenē tikko ienācis pirmais bērniņš – meitiņa Sāra, kas piedzima 12. janvārī. Priecājamies kopā ar jaunajiem vecākiem Mārtiņu un Diānu un no sirds vēlam spēku un gudrību, audzinot Sāru!

Ko tu atceries no savas bērnības?

Lai arī bērnība man bija tāda saraustīta, man ir patīkamas atmiņas. Kad man bija 7 gadi, mani vecāki izšķīrās, jo tēvs bieži dzēra. Atceros, bija ziema, ar ragavām vilkām mantas pie vecāmmammas. Kopš tā laika ar tēvu neesmu ticis, sazinājušies gan esam.

Man notiekošo nebija viegli pārdzīvot, tas mani it kā saplēsa uz pusēm. No tā brīža mēs ar mammu dzīvojam pie manas mammas mātes. Līdz ar to vecāmmamma man ir gandrīz tēta vietā. Viņa man iemācījusi daudzas praktiskas lietas.

Mamma savukārt man bijusi un vēl joprojām ir kā sargeņģelis. Viņa no tik daudz kā mani ir pasargājusi – no nevajadzīgām atkarībām, no neīstas mīlestības, liekot man apstāties, padomāt, pirms *strebju karstu*. Viņa vienmēr mani virzīja uz labajām lietām, ar ko aizpildīt laiku, pat draudzes korī aicināja dziedāt.

Vēl man ir ļoti mīļa nepilnus piecus gadus jaunāka māsa Kristiāna. Nesen skatījos bildes, kur sēžam apkampušies. Atceros, ka bija posms, kad strīdējāmies, cīnījāmies, bet tagad mums ir ļoti labas attiecības. Man viņas pietrūkst, un zinu, ka arī viņai manis ļoti pietrūkst. Cenšos būt viņai atbalsts, jo zinu, ka pusaudžu vecumā ir posmi, kad ik pa laikam rodas jautājums, kur tad ir tas Dievs? Redzu, ka Kristiāna vēlas tuvoties Viņam, taču brīžiem viņai rodas sajūtas, ka viņa nav pietiekami svēta, lai tuvotos un kalpotu Dievam, piemēram, muzicējot. Tad cenšos pārliecināt viņu, ka izjūta – neesmu pietiekami svēts – nav iemesls, lai nevarētu tuvoties Dievam.

Esmu audzis sieviešu vidē – ar vecāmmammu, mammu, māsu. Kad sāku mācīties BPI, kur ir isti vīri, konstatēju, ka šeit iegūstu to, ko tētis man nevarēja iedot.

Nesen mentoringa kursā atcerējos – no agras bērnības Ilvara un Ketrīnas leviņu klātbūtnē, viņu piemērs ir mani ļoti iespaidojis, veidojis manu dzīvi, personību. Viņi rīkojās kā krustvecāki, sākot jau ar to, ka uzdāvināja man Bībeli. Manis šeit, BPI, nebūtu, ja nebūtu Ilvara. Viņu piemērs un rīcība rāda, kādam man pašam vajadzētu būt.

Par bērnību runājot, protams, ar draugiem pagalmā darījām visādas palaidnības. Gribējās končās, izdomājām, ka jāiet diedelēt cilvēkiem naudu. Un draugi tieši mani visbiežāk izmantoja par diedelētāju. Sarunājām, ka man kāds uzkāpj uz kājas tā, ka asara notek. Tad gāju prasīt naudu. Kā dabūjām 20 centus, skrējām uz veikalu končās pirkt. Bija raiba tā mana bērnība.

Kā tev gāja mācībās?

Līdz 9. klasei viduvēji – nebiju nesekmīgs, man labi padevās sports, mājturība, nepadevās matemātika, latviešu valoda. Esmu praktiķis.

Tava pirmā profesija ir pavārs. Kā izdomāji apgūt šo profesiju?

Tas nedaudz bija manas mammas „pirksts”. Viņa man palīdzēja nonākt pie secinājuma, ka pēc 9. klases turpināt mācības vidusskolā, lai pēc tam studētu augstskolā, tajā brīdī man, praktiķim, nav īstā lieta. Tāpēc aizgāju mācīties uz Valmieras profesionālo vidusskolu.

Man vienmēr patīcis gatavot ēst. Kad neviena nebija mājās, *vārīju podus*. Burtiskā nozīmē. Paņēmu bļodu un metu tur iekšā visu, kas pagadījās pa rokai –

Man dažkārt pat rokas dreb, satraucoties par to, lai sanāk tik labi, kā gribētos.

miltus, pienu, ūdeni, zobu pastu. Un to visu vārīju. Man jau bērnībā patika visu ko maisīt kopā.

Manā dzīvē daudz kas izmainījās, aizejot uz šo skolu. Man tur viss ļoti patika, kļuvu viens no sekmīgākajiem studentiem. Pat starp uzcītīgajām meitenēm biju viens no pirmajiem. Vienu brīdī biju grupas vecākais, saņēmu pateicības rakstus *Par nevienu kavētu stundu*. Pēdējā gadā ieguvu *Skolas lepnuma* titulu, par ko man bija šoks, pārsteigums un, protams, gandarījums. Šis bija ļoti piepildīts posms manā dzīvē, kad neko necentos piespiest sev, viss nāca no manis dabīgi, tāpat kā šeit, BPI. Ideja, interese un spēks gatavot BPI kursabiedriem ēst – liekas, ka tas nenāk no manis, bet no kaut kā virs manis. Pēc skolas paliku strādāt savā prakses vietā, kas arī bija Dieva dota. Jau prakses laikā saņēmu algu, lai arī par praksi parasti nemaksā, taču es par nopelnīto naudu nolīku auto vadītāja tiesības.

Mārtiņš ar Diānu

Valmierā man patika picērija – kafejnīca „Jauna saule”. Uzrakstīju vadībai, ar nelielu cerību – varbūt paņems? Viņi mani kaut ko ieraudzīja un pieņēma darbā. Jau pirmajā dienā iedevis man pienākumu – biju atbildīgs par picām. Šis darbs man ļoti patika. Priekšniecei bija ļoti žēl, ka nepaliku tur ilgāk strādāt.

Kā tu iepazīni Dievu?

Tur atkal liela loma ir Ilvaram. Viņš mani iepazīstināja ar nometņu kultūru. Mēs nebijām bagāti, mamma bija vienīgā pelnītāja, vēl vecāmmammas pensija. Ilvars aicināja pastrādāt nometņu centrā „Norkalni”, kur viņš pats arī tolaik strādāja. Vienā brīdī man bija tik piepildīts nometņu grafiks, ka bija grūti izvēlēties, kur piedalīties. Es tur strādāju, un mana alga bija iespēja piedalīties šajās nometnēs. Tur arī saņēmu vislieliskāko algu – Jēzu. Pieņēmu Jēzu angļu valodas nometnē „One way”. Es gan īsti nesapratu, esmu vai neesmu pieņēmis Jēzu, vai man iet vai neiet priekšā, jo es taču Jēzu zināju jau no bērnības. Ar ģimeni vienmēr esam gājuši uz draudzi, cik vien sevi atceros. Manas grupas vadītājs, pamanot, ka esmu tāds domīgs, paskaidroja, ka tas ikvienam ir vajadzīgs – publiski apliecināt savu izvēli sekot Jēzum.

Kā sastāpi savu sievu?

Uz jauniešu vakariem Valmierā sāka nākt arī Diāna. Mēs bijām vienkārši draugi, vairākus vakarus pavadīju viņu uz mājām, viņa nāca pie manis kā pie padomdevēja par jauniešu kalpošanu, jo biju tāds kā jauniešu vadītājs Valmierā. Savukārt Diāna vadīja jauniešus Limbažos. Vasarā kopā kalpojām vairākās nometnēs. Tur man arvien vairāk sāka šķīst, ka mums abiem ir

kaut kas cieši kopīgs. Vienā nometnē kopā ar Lūkas lūdzu, lai Dievs parāda, vai Diāna man ir īstā. Neticami, bet, kā vēlāk uzzināju, no tās nakts Diāna sāka sapņos redzēt mani, un ne jau vienu reizi. Diāna ir tāda mākslinieciska, viņa daudz domā, raksta dzeju. Viņa pierakstīja šos sapņus. Arī viņa sāka lūgt un domāt par to, ko tas nozīmē. Tur pat tāds kā stāsts sanāca. Viņa man iedeva šo stāstu vienā no nometnēm. Kad lasīju to, brīnījos, ka Dievs tik neticamā veidā atbildēja uz manu lūgšanu par Diānu.

Kā pieņēmi lēmumu studēt BPI?

Vasarā, kad man bija kāzas, Ilvars tā nopietni mani aicināja padomāt par BPI, bet man likās, ka vispirms ir jāapprecas, tad var domāt par studēšanu. Nākamajā vasarā man piezvanīja Kaspars Šterns, aicināja satikties, parunāties. Viņš jau neteica, par ko. Viņš stāstīja par BPI, un tad man saslēdzās, ka tas, iespējams, ir arī priekš manis. Saprātu, ka ir vajadzīgi šādi vīri, kas kalpo. Pēc nedēļas man tas pacilājums bija pārgājis un, kad Kaspars zvanīja, atkal nebiju pārliecināts. Mans mentors Ilvars man palīdzēja šo lēmumu pieņemt arī ar prātu, ne tikai balstoties uz izjūtām. Viņš uzdeva jautājumus, kas lika man domāt, pašam saprast, pieņemt lēmumu. Kad biju vairāk vai mazāk nolēmis studēt BPI, pēdējo grūdienu man iedeva apkārtējo atbalsts, īpaši mana mamma, kad jautāju viņai, ko viņa domā par to, ka mācīšos BPI. Viņai bija pilnīga pārliecība, ka man tas jādara.

BPI esi mācījies jau trīs mēnešus, ko vari pateikt par šo laiku?

Redzu, ka šīs studijas ļoti papildina manus dzīves lielos mērķus. Redzu, kā mācības man iedod pamatu, lai varu savam bērnam nodot vērtības, pamatus, uz kuriem būvēt savu dzīvi.

Esmu ieguvis lielāku izpratni par evaņģēliju, kas man tūlīt arī jānodod pusaudžiem, ar kuriem strādāju.

Rakstura ziņā mani šis laiks ļoti disciplinē. Redzu, kā tas izpaužas manā pašreizējā kalpošanā ar pusaudžiem, kad negribas, piemēram, kādreiz pirms treniņa lūgt, tomēr saņemos un lūdzu. Varu būt atbalsts leviņu ģimenei, kuriem tagad ir noguruma stadija, arī fiziski. Varu teikt kādreiz svētrunu, vadīt slavēšanu.

Šis laiks man palīdzējis satvert atbildības nozīmi, kas vienmēr bijusi manī. Ja man kaut kas uzticēts, daru to no visas sirds. Man dažkārt pat rokas dreb, satraucoties par to, lai sanāk tik labi, kā gribētos.

No studiju kursiem visvairāk mani ietekmējis Igora Rautmaņa mācītais mentoringa kurss. Tas man palīdzēja ieraudzīt un analizēt pagātnes iespaidus, liekot saprast, ka nekas nav noticis no zila gaisa, bet Dievs lietojis cilvēkus, lai mani veidotu.

Kā iesaistījies draudzes dibināšanā Ropažos?

Pēc kāzām gribējām savu dzīvesvietu atsevišķi no vecākiem. Runāju ar Ilvaru, ka varbūt tie varētu būt Ropaži, lūdzām. Atbilde bija tāda – uzradās saimniece, kas bija gatava mums ļoti lēti izīrēt istabu. Likās, ka tā ir Dieva atbilde – mums jābūt Ropažos.

ko darīt. Par šo vietu arī daudz lūgts. Ticu, ka tur būs atmoda.

Izklausās, ka viss tavā dzīvē tā labi kārtojies, taču, kas bijis tas grūtais?

Varbūt attiecības ar vecomammu, kas man ļoti daudz deva, bet tā ņemšana nebija viegla. Tāda slīpējoša manai garīgai izaugsmei. Mēs ļoti bieži strīdējāmies, pat skrēju prom no mājām, kad likās, ka vairs nevaru izturēt. Viņai bija ļoti mainīgs noskaņojums. Kad vecāmamma saslima ar vēzi, par ko visiem bija šoks, jo viņa bija ļoti sportiska, viņa tā izmainījās! Viņa stāstīja, ka slimnīcā iepazinusi Jēzu, kas viņu pilnīgi izmainījis. Viņā vairs nebija ne kriptiņas no tā naida, kas bija iepriekš. Viņa bija mīlestības kalngals, tik priecīga, slimnīcā iecināja.

Bet vispār Dievs man parādījis žēlastību. Viņa žēlastība paliek mūžīgi. Kā lai Viņam nekalpo un nepateicas?

Vai ir vēl kādi cilvēki, kas tavā dzīvē atstājuši pēdas, ietekmējuši tevi?

Ulvis Kravalis, īsts Dieva vīrs, tagad labs mans draugs. Nometnē „One way”, kur nodevu savu dzīvi Dievam, viņš bija manas grupas vadītājs. Toreiz viņa teiktais man ir ielikts bagāžā. Biju klusāks par pārējiem, vēroju visu no malas, staigāju Ulvim visur līdzi, klausījos, ko viņš runā, dara. Vienā brīdī Ulvis man pateica, ka būšu *liels vīrs*, jo klausos un mācos. Tas man palicis prātā. Nepārtraukti cenšos mācīties, augt.

Jauniešu vadītājs Valmierā Artūrs Līmanis – pieņēma mani, uzticējās, kad iemaldījies jauniešu vakarā, lai arī biju pieradis, ka bieži biju „par mazu”. Mamma mājās, bet Artūrs no ārpuses mani mudināja turpināt apgūt ģitārspēli. Artūrs aicināja mani spēlēt jauniešu vakarā. Viņš visu laiku iedrošināja. Iedeva lietderības sajūtu. Tad jau vēlāk draudzē vadīju slavēšanu, Artūrs man uzticēja vadīt vienu nometni. Tā bija lieliska pieredze. Viņš mani profesionāli apmācīja, kā būt vadītājam, dodot pienākumus un visu laiku ceļot latīņu.

Ko lūgt par tevi un tavu ģimeni šajā laikā?

Lai Dievs sargā mūsu mazo meitiņu, dod veselību, atklājas viņas dzīvē.

Vēl man ir svarīgi, lai lūdzu par kalpošanu, kurā esmu iesaistīts. Kad tikāties ar Ilvaru, pārrunājām kalpošanas mērķus un plānus Ropažos. Tā kā man patīk sports un man ir mācīšanas dāvana, pacietība, uzņemos vadīt Ropažos sporta kalpošanu. Reizi nedēļā spēlējam ar puikām florbolu. Pats ar šo sporta veidu nodarbojos jau astoņus gadus, tāpēc varu mācīt puikām vingrinājumus, tehniku. Pirms tam lūdzām, nedaudz parunājam. Vasarā spēlējam futbolu, visu laiku mums pievienojas kādi jauni dalībnieki. Vēl reizi mēnesī tiekamies uz visu dienu, kad kaut ko kopīgi darām, piemēram, skatāmies filmas, pārrunājam. Lūdziet par viņiem – es jau varu sēt Dieva Vārda sēklu, bet lai tā paliek auglīgā zemē.

Arī nupat Dievs vēlreiz to apstiprināja, jo bērniņa dēļ tagad mums vajag lielāku dzīvesvietu, atsevišķu dzīvokli. Dabūjam to Ropažos. Saimnieks neprasa maksāt par īri, tikai par komunālajiem pakalpojumiem. To, ka vienu dienu saņēmām zvanu ar šo piedāvājumu, redzam arī kā apliecinājumu cerībai, ka Dievs parūpēsies.

Kādi tev ir plāni, sapņi pēc BPI?

Mums ir sapnis par kafejnīcu. Esam jau izplānojuši, kā tur viss izskatīsies. Domāju, vēl kādu laiku paliksim Ropažos. Kaut kas aiz sevis jāatstāj, kāds turpinājums, pat, ja tevis tur vairs nav. Ropažos vēl ir daudz,

TURI BURU LIELIE JĀNI 2016

23. - 25. jūnijs

Nometņu vietā "Ganības", Užavā

Dalības maksa 10Eur*
*ģimenēm pieejamas atlaides

Info un pieteikšanās:
www.lieliejani.lv
jaunatnes.apvieniba@lbds.lv
27582406, 29384007

f /LielieJani
t @lieliejani

Liepājas Pāvila draudzē – Bībeles skola

MĀRTIŅŠ BALODIS
LIEPĀJAS PĀVILA DRAUDZES MĀCĪTĀJS

No šā gada 9. janvāra Liepājas baptistu Pāvila draudzē ir iespēja mācīties ar Bībeles izpēti un baznīcas vēsturi saistītus priekšmetus. Mācības notiek Pāvila draudzes telpās, taču mācīties aicināts ikviens interesents.

Skolas mērķis ir sagatavot kristiešus kontekstuālai Bībeles izpētei, saprašānai un skaidrošanai savā kalpošanā. Daudz dzirdēts, ka cilvēki kalpo no savas pieredzes un ar savu liecību. Tam ir sava nozīmīga vieta vai nu vēstures nodošanai tālāk, laikmetīguma integrēšanai kalpošanā vai Dieva darba apliecināšanai. Tomēr par Dieva vārdu sacīts, ka tas ir asāks par abās pusēs griezīgu zobenu (*Ebr. 4:12*). Tas nav teikts par cilvēka liecību. Tieši par Dieva vārdu ir sacīts, ka tas padara gudru pestīšanai (*2. Tim. 3:15*). Tieši par Svētajiem rakstiem sacīts, ka tie ir „*Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā, lai Dieva cilvēks būtu pilnīgs, sagatavots katram labam darbam.*” (*2. Tim. 3:16-17*) Tas nav sacīts ne par ko citu. Nekas nevar un nedrīkst aizstāt nemainīgā un dzīvā Dieva vārda vietu kalpošanā cilvēkiem.

Mācību laiks skolā plānots divus gadus, tiekoties katru otro sestdienu. Kontekstuālas Bībeles zināšanas gan nevar apgūt divu gadu laikā, tomēr šajā laikā varam veidot studentos tādu pieeju Bībelei, kas meklē saprast tās

Mg.sc.ing., Dr. theol. un māc. Ilmārs Hiršs

kontekstu un ņem to vērā, kalpojot cilvēkiem. Esam pateicīgi Dievam un LBDS draudžu garīdzniekiem – pasniedzējiem, kas jau atsaukušies braukt un kalpot arī Pāvila draudzes skolā: Dr. un māc. Ilmārs Hiršs, māc. Edgars Mažis, māc. Oļegs Jermolājevs.

Šobrīd lielākā daļa studentu ir no Liepājas. Jau mācību laikā katrs students ir aicināts iegūtās zināšanas regulāri pārvērst praktiskā pielietojumā, tāpēc katram studentam ir mācekļotājs.

Lai Dievs dod žēlastību un palīdzību šo darbu turpināt Viņam par godu!

ANDREJS SERGEJEVS
BROCĒNU DRAUDZES SLUDINĀTĀJS

Sveicienu grāmata Brocēniem

Aizvadītā gada nogalē – 22. un 25. decembrī sadarbībā ar Brocēnu novada pašvaldību Brocēnu baptistu draudze rīkoja „Ziemassvētku ieskaņu pieturu”. Tas bija īpašs sveiciens pilsētas iedzīvotājiem svētkos. Tika dziedātas Ziemassvētku dziesmas, un ikviens garāmgājējs varēja nobaudīt karstu tēju un pīrādziņus. Tāpat katram bija iespēja izteikt savu novēlējumu novadam. Visa informācija apkopota un noformēta kā sveicienu grāmata Brocēniem. Ikvienam interesentam tā pieejama pilsētas informācijas centrā.

Esam gandarīti un priecīgi par paveikto. Paldies visiem mūsu draugiem par aktīvu dalību!

Pasākuma dalībnieki

2016. gada 17. janvārī Madonas baptistu draudzē notika māc. Pētera Eisāna ievēšanas dievkalpojums. P. Eisāna kalpošana Madonā būs divas svētdienas mēnesī, bet pārējais laiks būs veltīts pilna laika misijas kalpošanai caur LBDS un biedrību “Baltijas Globālā Iniciatīva”. Aizlūgumu par māc. Pēteri Eisānu un Baibu Eisāni draudzes priekšā vada (no kreisās) GB Vidzemes reģiona pārzinis Mārtiņš Rijnieks, LBDS bīskaps Pēteris Sproģis un māc. Bilis Zips no ASV.

Foto: Diks Bortnikovs

SVEIKS, SVĒTDIENSKOLĒN!

Ja Tev patīk sportot, sacensties un draudzēties, esi aicināts piedalīties **Sporta dienās**, kas šogad notiks **5. martā Ventspilī un 19. martā Viesītē!** Sporta dienās varēsi būt kopā ar bērniem no citu Latvijas draudžu svētdienskolām, priecāties un atpūsties!

Ja vēlies piedalīties, pastāsti par to savam svētdienskolotājam un draugiem svētdienskolā. Izveidojiet komandu un palīdziet skolotājam noorganizēt

braucieni uz Ventspili vai Viesīti, vai varbūt uz abām vietām. Ceram, ka draudzes vadītāji arī atbalstīs jūsu dalību Sporta dienās!

Tev liekas, ka visu šo jau esi dzirdējis? Tā gan. Šī jau būs ceturrtā reize Ventspilī un trešā reize Viesītē, kad tiksimies Sporta dienās. Pagājušajos gados bija jauki kopā būt, vai ne? Tad nu tiekamies arī šogad! Lai piedalītos Sporta dienā Ventspilī, jāpiesakās līdz 25. februārim, bet komandām, kas dosies uz Viesīti, par savu dalību jāpaziņo līdz 1. martam.

Ar Sporta dienu nolikumiem vari iepazīties www.lbds.lv, tie ir nosūtīti arī draudžu svētdienskolotājiem.

Vairāk informāciju vari iegūt, zvanot vai rakstot Sporta dienu organizatoriem:

Ventspils – Anna Helma Tervite, 26771358 (zvanīt pēc 16:00, pirms tam skola ☺), e-pasts: anna_tervite@inbox.lv
 Viesīte – Svetlana Dronka, 22345892, e-pasts: sveta_dr@inbox.lv

TEKSTS UN FOTO INGA KALNIEŠA
 VIESĪTES DRAUDZE

Vislielākā dāvana

Jau 14. gadu Viesītes baptistu draudze aktīvi piedalās organizācijas „Samariešu soma” rīkotajā akcijā „Vislielākā dāvana”. Šogad dāvanas saņēma 490 Viesītes novada bērni vecumā no 2 līdz 14 gadiem.

Daļa ģimeņu apdāvināšanas pasākumā piedalās vairākus gadus, un ikreiz dāvanas saņemšana un atvēršana viņām ir kas īpašs – pārsteigums, kas sevī glabā kādu nelielu noslēpumu.

Šogad dāvanas pie bērniem atceļojušas no Anglijas, iepriekšējos gados tās bija mērojušas ceļu pat no tālās Amerikas. Jāpiemin, ka šogad pašus mazākos pie dāvanu saņemšanas gaidīja arī kāds salds pārsteigums, ko ziedoja biedrība „Tuvu” no Brankām.

Arī šogad *Vislielākās dāvanas* pasākuma ievadā uzrunu teica draudzes mācītājs Juris Grīgs. Pēc tam klātesošos priecēja svētdienskolas bērnu un jauniešu sarūpēts koncerts ar Ziemassvētku dziesmām un skečiem, kas mudināja aizdomāties par mūsu katra mērķiem, ikdienas rutīnu un to, kas tad īsti ir *Vislielākā dāvana*. Pēc pasākuma bērni piedalījās evaņģelizācijas programmā „Vislielākais ceļojums”, kura laikā ikviens tika iepazīstināts ar Bībeles patiesībām, kā arī saņēma uzaicinājumu apmeklēt draudzes svētdienskolu.

Liels atbalsts vienmēr ir Viesītes novada pašvaldība, Sociālais dienests, kā arī Viesītes kultūras pils kolektīvs, kas nodrošina šim pasākumam paredzētās telpas, transportu un citas nepieciešamās lietas.

Nav atsverams tas prieks, kas vērojams bērnu acīs, saņemot skaisti iesaiņotu dāvanu, kas paredzēta tieši viņam.

Misijas draudze pulcē jauniešus

Jauno gadu Misijas draudze Ādažos sāks ar ieceri vērst plašumā kalpošanas darbu dažādās jomās. Viena no tām – nest labo Dzīvības vēsti jauniešiem.

17. janvārī notika pirmais, īpaši jauniešiem paredzētais dievkalpojums.

Jauniešiem paredzētos svētdienas pēcpusdienas dievkalpojumus iecerēts rīkot reizi mēnesī, katreiz kopā pielūdzot Dievu, aplūkojot īpašas, jauniešiem aktuālas tēmas, aizlūdzot citam par citu un noslēgumā baudot pašu sarūpētu mielastu, lai pēc tam uzņemtas kalorijas iztērētu sportiskās aktivitātēs.

Pirmajā dievkalpojumā pulcējās 11 jaunieši, kurus uzrunāja Misijas draudzes mācītājs un bīskapa vietnieks Kaspars Šterns. Vispirms kopīgi tika izlasīta rakstu vieta no Marka evaņģēlija 10:17–30. Tas ir stāsts par bagātnieku, kurš skrēja pie Jēzus, noietis ceļos Viņa priekšā un lūdza, lai viņa labais skolotājs atklāj, kā šis bagātnieks var iemantot mūžīgo dzīvību? Šim cilvēkam bija viss, bet viņš meklēja pārmaiņas. Un Jēzus viņu iemīlēja, jo saprata, ka turīgais cilvēks domā dziļāk, ilgojas pēc kaut kā vairāk, nevis tikai šīs zemes labumiem. Un tomēr Jēzus teiktais par to, ka vieglāk *kamielīm izlīst caur adatas aci*, nekā bagātam iemantot debesu valstību, šo cilvēku apbēdināja. Viņš nebija gatavs atteikties no visas savas mantas Jēzus dēļ, jo līdz galam nepaļāvās uz Dievu, ka Viņš pēc tam parūpēsies, lai šim cilvēkam nekā netrūktu.

Katrs no jauniešiem bija aicināts uzdot sev jautājumu: vai es esmu gatavs atteikties no pašas dārgākās lietas, kas man ir? Uzticēties Jēzum, ka Viņš dos man ko vērtīgāku? Vai tomēr es vairāk uzticos tam, ko pats esmu sarūpējis, un savām spējām? Kas ir tā lieta, bez kuras es nevaru dzīvot?

Kaspars Šterns tēmu ilustrēja ar stāstu par meitenīti, kas izlūdzās mammai atļauju nopirkt kārtējās plastmasas krellītes – tik ļoti viņai tās patika. Mamma atļāva, un meitenītei tās kļuva ļoti, ļoti miļas. Kādu vakaru tētis viņai jautāja: „Vai tu mani mīli?” Un meita atbildēja: „Protams, tēti. Tu man esi ļoti miļš.” Tad tētis lūdza, lai meita viņam atdod savas plastmasas krellītes, bet meitene to nedarīja, jo nespēja atteikties no šīs, viņasprāt, skaistās un dārgās rotas. Tas pats notika arī otrreiz, taču tad kādā vakarā tētis redzēja, ka meitiņa raud. Viņš piegāja pie meitenes, un mazā viņam sniedza savas plastmasas krelles, sakot, ka ļoti mīl savu tēti, tāpēc tomēr atdos viņam šo rotu. Tēvs paņēma plastmasas krellītes un izvilkā no kabatas īstu pērļu virteni, sakot, ka jau sen vēlējis meitai uzdāvināt šīs skaistās un dārgās krelles, taču nav varējis to izdarīt, iekams viņa neatsakās no savas plastmasas rotas.

Dievs vēlas, lai mēs pieņemam lēmumus – kā es pelnišu naudu, ar ko precēšos utt. –, paklausot Viņam, tad debesu Tēvs mums dos īstas pērles.

Pēc svētrunas mācītājs aicināja jauniešus sadalīties grupiņās un cits citam pastāstīt par *savām plastmasas krellēm*, kas traucē saņemt daudz lielākas svētības, bet pēc tam lūgt citam par citu.

Mateja draudzes pielūgsmes grupa

Dievkalpojumu ievadīja un noslēdza Mateja draudzes jaunieši, kuri ar saviem mūzikas instrumentiem un skanīgajām balsīm sanākušos vadīja pielūgsmē. Mielojušies ar līdzpaņemtajiem našķiem, raisījās jautras un arī nopietnākas sarunas, bet aktīvākie mēroja spēkiem galda tenisa un galda hokeja spēlē. Tika arī izmēģināta veiklība pie Ādažu vidusskolas ierīkotajā ledus laukumā.

Visi vienprātīgi atzina: šādi dievkalpojumi saliedē un sagatavo galvenajam uzdevumam – piepulcēt arī pagaidām vēl neticīgos jauniešus, kuru Ādažos un tuvējā apkārtnē ir ļoti daudz.

Sadraudzība, spēlējot galda tenisu

Sirds, kas pamana bēdas

VĒSMA SANDBERGA
LATVIJAS KRISTĪGĀS ALIANSES
BĀREŅIEM VALDES LOCEKLE

Saruna ar Ļubu Vasečko, organizācijas „Mentor Latvija” pārstāvi, Betlēmes baptistu draudzes locekli.

Kā tu kļuvi par kristieti?

Uzaugu stabilā ģimenē ar abiem vecākiem, bet pusaudža gados bija liels pārdomu laiks par to, kas es esmu, ko gribu un kur ir tas ceļš, pa kuru man iet. Man bija 17 gadu, kad pirmo reizi uzrunāja draudzene, kura ir kristiete. Viņa uzaicināja uz nometni. Neko nezināju par kristiešiem, jo ģimenē par baznīcu un Dievu nerunājām. Piedzimu Baltkrievijā, bet visu bērnību pavadīju Rīgā. Aizbraucu uz nometni, bet man šķita, ka tur pārāk daudz pievērsu uzmanību ticībai. Mani tas biedēja. Ieguvu jaunus draugus,

un pēc nometnes sāku pavadīt laiku ar viņiem. Draugi aicināja uz pasākumiem draudzē, un Ziemassvētku laikā nolēmu aiziet. Man patika tikai koris un mūzika, bet tas man lika domāt vairāk par ticības jautājumiem. Pagāja gads pārdomās, līdz sapratu, ka Dievs man ir nepieciešams. Jutos ļoti vientuļa un nesaprasta, kaut arī man bija draugi. Sapratu, ka Dievs ir tas, kas var un grib būt ar mani visu laiku, un tā es arī atdevu savu sirdi Dievam. Man bija 18 gadu.

Kā saprati savu aicinājumu strādāt ar bērniem, kas palikuši bez vecākiem?

Es jau no bērnības sapratu, ka gribu adoptēt bērnu. Nezinu, kur tādu domu dzirdēju. Kad mēs ar māsu spēlējām bārbijas, vienmēr bija pieņemtie bērni. Man bija pilnīgi skaidrs, ka es to darīšu. Kaut arī

mana pirmā izglītība ir grāmatvede, sāku strādāt Pļavnieku bērnunamā. Sākumā šķiet, ka visiem vari palīdzēt, un tad „aplauzies”. Strādāju grupiņā, kurā bija paši mazākie. Atsevišķā grupiņā bija ar HIV inficēti bērni. Sapratu, ka šajā sistēmā neko nevaru mainīt. Sāku interesēties par dažādām alternatīvām iespējām – atradu SOS ciematus, Grašu bērnu ciematu, „Zvannieku” mājas. Man bija doma dibināt savu biedrību, kas būtu ģimenes tipa mazs bērnunams. Es to nodibināju, bet diemžēl viss apstājās pie finansēm. Kaut arī gribi tikai sešus bērnus, tāpat jāalgo visi darbinieki – psihologs, medmāsa utt. Projekts netika realizēts, taču mēs turpinājam cīnīties par izmaiņām likumdošanā. Tur ieguvu jaunu pieredzi un domubiedrus. Pirms diviem gadiem sāku

strādāt kā ģimenes asistente nelabvēlīgām ģimenēm.

Esi cilvēks ar spēcīgu aicinājumu, kuru zināji jau no bērnības. Kas mainījās, kad iepazīni Dievu?

Tad sapratu, kāpēc manā sirdī ir vēlme palīdzēt bāreņiem – Dievs ir visu bāreņu aizstāvis. Sapratu, ka arī pati esmu kā bārene, un Viņš ir mani pieņēmis, tāpēc man jāpieņem ne tikai bāreņus, bet visi cilvēki, kas ir man apkārt. Sāku runāt par šiem jautājumiem arī savā draudzē – cik bērnu ir bērnunamos un ko varam darīt. Cilvēki bija gatavi mani atbalstīt, bet nebija gatavi paši iesaistīties, jo tam ir jābūt aicinājumam. Bieži cilvēki, gribot labu, izdarīja lielu spiedienu: „Cik tālu esi? Vai dibināsi savu bērnunamu?” Man šķita, ka visu laiku man vajadzīgi kaut kādi jaunumi. Jutos iedzīta stūrī. Radās jautājums, vai kaut ko nepareizi daru. Tad sapratu, ka visam ir savs laiks – Dievam savi plāni, man jānomierinās un jāgaida istais brīdis. Visu daru nākotnei, kad varēšu paveikt kaut ko vairāk.

Kā nonāci pie ģimenes asistenta darba?

Redzēju šo vakanci SOS bērnu ciematos. Viņu moto ir sagādāt mīlošu ģimeni katram bērnam, un man tas bija ļoti tuvs. Nepagāja ne desmit minūtes, kad mani pieņēma darbā. Sāku strādāt ar domu, lai bērni paliek ģimenē, ja vien iespējams. Zinu, cik slikti ir bērnunamā. Tur esošie bērni tiešām nevienam nav vajadzīgi. Sienas ir skaisti rozā toņos, dīvāniņi labi, bet kas no tā tam bērnam? Ir kāda ģimene, ar kuru turpinu sadarbību jau divus gadus. Viņi ir romu tautības, tūlīt būs piektais bērniņš. Tas ir stāsts par pieņemšanu un savu izveidoto rāmju mainīšanu. Mums visiem ir kastes, kurās gribam ielikt citus – zinu, kā jāizskatās maltītei, kādai jābūt tīrai telpai, kā mammai jārunā ar bērnu. Un tad ieraugi, ka var būt citādi – mājā nav nevienas mēbeles, tāpēc ēdiens bērniem tiek nolikts bļodā uz grīdas. Bet kurš teica, ka tad bērni nevar palikt ģimenē un vecāki ir slikti? Ir taču citas skalas, pēc kā mērīt. Tā man bija pilnīgi jauna pieredze. Sapratu, cik vientuļi ir šie vecāki. Vairums mammu šajās ģimenēs pašas nāk no bērnunama. Viņas pašas vēl jūtas kā bērni un nav gatavas mammās lomai. Novēroju – puika nokrita, sasita degunu līdz asinīm. Ko dara mamma? Viņa reaģēja ļoti ātri – paķēra bērnu, aiznesa uz vannas istabu, pielika kaut ko aukstu pie deguna, kā jau mācīta – darīja visu ātri un profesionāli, bet nevienu brīdi bērnu nepažēloja. Nevienu brīdi viņa uz bērnu nepaskatījās, vienkārši aprūpēja tieši tā, kā darīja ar viņu. Kā lai iemāca mīlēt? Es domāju – ko darīt? Tas vairs nav vecums, kad mācās skatoties. Šie vecāki paši nav to piedzīvojuši. Sapratu, ka mans uzdevums ir parādīt tām mammām, ka es mīlu viņas un rūpējos par viņām ar cerību, ka viņas sajūtiesies piepildītas un tālāk varēs dot to bērniem. Tas nozīmē, ka mani daudz samīļo, kaut arī man ne vienmēr tas patīk. Stāsts ir

par to, ka jālauž savas robežas, lai sniegtu siltumu. Mana pieeja ir mīlēt. Ir ļoti grūti, ja tomēr redzi, ka bērni cieš un jāpieņem radikāls lēmums izņemt viņus no ģimenes.

Kā tev Dievs palīdz tajā visā?

Es varu raudāt un stāstīt Dievam, jo mana ģimene nesaprot, kāpēc man tas vajadzīgs. Mana mamma jūt līdzi, bet viņa grib, lai to dara citi. Viņa grib man darbu birojā, nevis netīros dzīvokļos. Dievs ir vienīgais, kuram godīgi varu pateikt, cik pārgurusi jūtos un vairs negribu mīlēt. Viegli ir mīlēt tos, kuri mīl tevi, nevis nodara tev sāpes. Reizēm mammas ģimenēs arī ir agresīvas. Dievs man dod šo mīlestību uz viņām.

Tagad tu esi organizācijā „Mentor.lv”.

Strādājot ar ģimenēm, redzēju, ka bieži ir jau par vēlu sniegt palīdzību. Vairs nevar veidot attiecības individuāli, jo visa ģimene ir iesaistīta. Ieraudzīju sociālos tīklos aicinājumu kļūt par mentoru vecākam bērnam no bērnunama. Tiku uzaicināta uz interviju un jutos kā izredzētā, ka mani ņem un es prasībām atbilstu, jo tā šķita tik liela atbildība, ka tu kādu dzīves posmu vari būt otram cilvēkam līdzās. Man tā bija kā grūtniecība, kad gaidīju tikšanos ar savu „meiteni” – es daudz par viņu domāju un lūdzu Dievu par šīm attiecībām. Sākumā bija grūti, jo vajadzēja daudz pacietības. Meitene bieži kavēja vai pat neatnāca. Tagad saprotu, ka tā bija pārbaude – cik ilgi tu izturēsi, vai pieņemsi mani tādu, kāda esmu. Teicu, ka vienmēr viņai piedošu, lai ko viņa arī izdarītu. Stāstīju viņai arī par Dievu.

Ne visi var kļūt par adoptētājiem vai audžuģimeni, bet katrs var ikdienā pateikt labu vārdu tiem, kas strādā ar bāreņiem.

Tagad tu mentorē trīs meitenes? Ko tieši tas nozīmē?

Pasaulē ir deviņas „Mentor” organizācijas, bet tikai Latvijā mūsu specifika ir jaunieši no bērnunamiem vai sociāli nelabvēlīgas vides. Līdz ar to mums ir grūtāk un mērķi atšķiras – mēs koncentrējamies uz pašcieņas veicināšanu, lai jaunieši sajostos kā vērtība, jo mums jāpatur prātā, ka pie mums nonāk traumēti bērni. Nevar strādāt tāpat, kā ar meiteni vai puisi no parastas skolas. Mēs priecājamies par mazām veiksmēm – ja jaunieši joprojām nav pametis skolu, tā jau ir liela veiksmē. Reizēm redzam, ka jaunieši atnāk kā eži un negrib ne piedalīties, ne runāt, bet pēc gada kļūst atklāti, smaida un atbild uz jautājumiem. Par to ir prieks.

Ļuba Vasečko ar savu mentorējamo Santu

Kā jūs satikāties ar Santu?

Aizgāju pie Santas kā ģimenes asistente, jo viņai ir maza meitiņa. Viņa nāk no ļoti smagas vides, tāpēc bija vajadzīgs profesionāls atbalsts. Mēs satikāmies gandrīz pirms gada. Sākumā palīdzēju kārtot ar bērnu saistītas lietas – dokumentus, ārstus, pulciņus. Ar Santu mums veidojās īpašas attiecības, jo viņa pati vēl ir bērns. Nonācu tādā kā mātes lomā – mēs kopā pavadījām vairāk laika, bija iespējas vizināties ar velosipēdiem un piedalīties citās aktivitātēs. Santa iesaistījās arī mentoringa programmā, jo tā atbalsta jauniešus materiāli, kas Santai toreiz bija ļoti aktuāli. Mēs katru mēnesi pēdējā nedēļā ejam uz veikalu „Otrā elpa” un iegādājamies kaut ko Santai un bērnam. „Mentor Latvija” organizē arī pasākumus par drošām attiecībām, ēst gatavošanu, CV rakstīšanu utt. Santai tagad mentoru programmā ir arī draudzenes.

Santa, ko tev devušas attiecības ar Ļubu?

Mana dzīve ir mainījusies. Esmu daudz pārliecinātāka, drosmīgāka, nopietnāka. Jūtos mīlēta, atbalstīta, zinu, ka vienmēr būšu viņai svarīga. Gribu pabeigt skolu, jo izglītības trūkums ir traucējis. Tagad Ļuba palīdz man pabeigt skolu, un es pati šūšu kleitu izlaidumam. Mazajai arī. Citīgi mācos par pavāra palīgu, atzīmes ir labas, gribu strādāt un vēl mācīties svešvalodas.

Ļuba, kā tu gribētu, lai draudzes iesaistās kalpošanā bāreņiem?

Gribētu, lai cilvēki vairāk aizdomātos par bāreņiem. Lai pieļauj, ka bāreņi ir, jo to ikdienā viegli aizmirst un pārliecināt sevi, ka viss ir labi – apkārt ir veiksmīgas ģimenes. Ir viegli aizmirst, ka ir cilvēki, kuriem nav neviena, kas palīdz. Esmu pateicīga Dievam, ka viņš man devis sirdi, kas pamana citu bēdas. Ne vienmēr ir viegli ar tādu sirdi un tādām acīm. Ne visi var kļūt par adoptētājiem vai audžuģimeni, bet katrs var sniegt savu ieguldījumu – kaut vai ikdienā pateikt labu vārdu tiem, kas strādā ar bāreņiem.

Vairāk informācijas: www.mentor.lv

Darīt labu

„Neliedzies labu darīt ikvienam, kam tas nepieciešams, jo tavai rokai Dievs piešķir visu, lai tā to darītu.” Sal. pam. 3:27

Šī Salamana gudrība domāta ne vien tiem, kuri dzīvojuši pirms mūsu ēras, bet arī visiem tiem, kuri min mūsu gadsimta dzīves ceļus. Jā, arī tev. Lielai teoloģiskai gudrībai nav jābūt, lai izskaidrotu šī panta nozīmi. Darīt labu. Arī Pāvils domājis līdzīgi: „Jo mēs esam Viņa darbs, Kristū Jēzū radīti labiem darbiem, kurus Dievs iepriekš sagatavojis, lai mēs tajos dzīvotu.” (Efez.2:10) Ar darbiem pestīšanu nenopelnīsim, bet, kad glābšana jau iemantota, paklausīsim Dieva aicinājumam darīt. Darīt labu.

ARĪ SIRDS VALODA...

Šo pavēli, šķiet, ļoti veiksmīgi uztvērusi arī Pētera Eisāna vadītā biedrība „Baltic Global Initiative”. Tā savas darbības mērķus ielikusi četros atslēgas vārdos – *rokas* (praktiskums), *kājas* (iespējas), *galva* (domāšana), *sirds* (līdzjūtība). Akcija „Zvaigzne austrumos” bija ļoti praktisks veids, kā iepriecināt tūkstošiem mazo sirdžu Tuvajos Austrumos ar mūsu rokām. Man un manai ciņu biedrei Ilonai Leduskukainei bija iespēja likt lietā visus četrus atslēgas vārdus – devāmies uz Jordāniju, lai ar savām rokām, kājām, galvu un sirdi palīdzētu tur mītošajiem bēgļiem.

Mana ikdienu pagāja skoliņā, kur apmēram 45 irākiešu bēgļu bērniem mācīju angļu valodu, bieži vien arī sirds valodu. Šīs abas viņiem būs tik ļoti svarīgas, kad viņi dosies uz savām jaunajām mājām Amerikā, Kanādā vai Austrālijā. Kā gan balta latviete Jordānijā var mācīt kaut ko irākiešiem, kuri runā tikai arābu valodā? Mierīgi! Jo Dievs jau piešķir visus, lai tā darītu. Pat visnepieņemamākā misija kopā ar Visvarenāko Darba devēju kļūst padarāma. Mazie ar lielu prieku katru dienu apguva ko jaunu un svaigās zināšanas lepnī nesa mājās saviem vecākiem un pārējiem ģimenes locekļiem. Tagad ziņa visiem tiem, kuri sarūpēja kādu dāvanām pilnu kurpju kasti bēgļu bērniem: mēs satikām tik daudzus potenciālos kastīšu saņēmējus! Varam garantēt – prieks būs lielums lielais! Pricējāmie par iespēju šos mazos dāvanu adresātus iepazīt un samīlot, kā arī tapt mīlotām.

Liene vada angļu valodas nodarbību

Aizvadītie trīs mēneši Jordānijā deva arī vērtīgu iespēju būt par fizisku un garīgu iedrošinājumu vietējiem kalpotājiem. Cik gan svarīgi viņiem atcerēties, ka viņi nav vieni! Ir kādi, kuri Latvijā par viņiem lūdz, domā, interesējas. Jo arī viņi seko Dieva aicinājumam darīt labu. No jordaniešiem varam mācīties arī to, kā vadītāji kalpotājiem pasaka paldies ar kādu gluži cilvēcisku prieku (kāda dāvana, maltīte, ekskursija vai izbrauciens ar kuģi pa Sarkanu jūru).

Atgriežoties Latvijā, laiku pa laikam saņemtu jautājumu, kas sevi tiešāk vai netiešāk ietver interesē par to, cik cilvēku mums izdevās iepazīstināt ar evaņģēliju. Visus interesē statistika un skaitļi, vai ne? Man tādu nav. Bet es varētu mēģināt saskaitīt, cik cilvēku mēs apmīlojam, cik acīs ieskatījāmies tā dziļi, dziļi, cik dzīves stāstus uzklusām, cik aizlūgšanas raidījām Debesu virzienā, cik reizes uzsaucām tur tik iemīļoto un iedrošinošo „Bravo!”. Evaņģelizāciju veic tie, kuriem ir nepieciešamā arābu valoda un izpratne, kā tieši tur un ar tieši šiem ļaudīm jārunā. Kāda jēga mums braukt? Teikšu to atkal: „Darīt labu.” Kad cilvēks ir sadzirdēts, pabarots un iedrošināts, viņš daudz labāk uztver, saprot un pieķeras vēstij par Kristu. Tad, kad pats būs darījis to, ko darīja Kristus. Viņš nāca un darīja. Darīja labu. „Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu (...).” (Mat.20:28)

Ilona kopā ar mazajiem irākiešiem

OPTIMISMS UN VIESMĪLĪBA

Mana drosmīgā līdzbraucēja Ilona ikdienu aizvadīja, dodoties uz būdiņām, kaktiem un dzīvokļiem, kuros mīt tik ļoti atšķirīgās bēgļu saimes. Viņa kopā ar kādiem čakliem jordaniešiem un arī irākiešiem devās ciemos, lai dotu viņiem gan lietas (matračus, segas, gāzes plītis, ēdienu u.tml.), gan Labo Vēsti, aizlūgšanas un stiprinošus vārdus. Par to, kas visvairāk vedinājis uz pārdomām, stāsta pati Ilona: „Apcievojot bēgļu ģimenes no Irākas, Sīrijas un dažreiz Sudānas, mēs ļoti bieži dzirdējām vārdus „gaidīt”, „gaidīšana”, „laiks”. Daudziem istabās uz skapiem, zem gultām, starp galdiem gatavībā glabājās koferi. Gandrīz katra ģimene mums stāstīja, cik grūti ir vienkārši pacietīgi gaidīt. Bēgļiem, kuri saņēmuši oficiālo ANO statusu un pieteikušies pārbraucienam uz Austrāliju, Kanādu vai ASV, nav atļauts strādāt. Cilvēki, kuri savā dzimtenē vadīja savus uzņēmumus (restorānus, veikalus, aptiekas), uzturēja ģimenes un bija atkarīgi tikai no sevis, tagad nokļuvuši smagā pozīcijā, kur viņi ir atkarīgi tikai no iekrājumiem (ja tādi ir), kā arī no palīdzības. Varu tikai iedomāties, cik grūti un varbūt pat pazemojoši tas var būt – pazaudēt visu, kas tev bija, un dzīvot mūžīgā gaidīšanā.

Bet, lai cik trūcīgi ģimene dzīvotu, ciemiņi nekad neaizies prom bez tējas vai kafijas. Tuvo Austrumu viesmīlība ir kaut kas vārdiem neapaprakstāms, es to novēlu piedzīvot katram. Ciemiņu uzņemšana ir svarīgs socializācijas process, kur katram iedalīta sava loma. Saimnieki gādā par cienastu, ciemiņiem jāsež viesistabā un jāuztur saruna. Bija vairākas reizes, kad bēgļu ģimenes aicināja mūs ciemos uz pusdienām, liekot uz galda visu labāko – gardus irākiešu ēdienus, jordaniešu saldumus. Saimnieki visu laiku sekoja līdzī, lai mūsu šķīvji būtu pilni un lai mēs būtu priecīgas. Tāds dāsnums un cēlsirdība no cilvēkiem, kuriem pašiem ir nestabila finansiāla situācija, ir vienkārši apbrīnojami. To gribu mācīties no viņiem un turpināt darīt arī Latvijā. Tikpat ļoti brīnījos par viņu optimismu. Lai cik grūti viņiem ietu, viņi vienmēr mācēja pasmieties par visām problēmām un skaidroja, ka vienmēr ir labāk priecāties par to, kas ir, nevis satraukties par to, kas pazudis.” Jordānijā esot, rakstījām arī blogu, kurā lasāmi daudzi sastapto bēgļu dzīves stāsti.

Tos varat izlasīt divaszvaigznesaustrumos.tumblr.com

ARĪ TEV VISS IR DOTS!

Vai mūsu trīs mēneši atrisināja Tuvo Austrumu bēgļu krīzi? Nē. Vai mēs apturējām Islāma valsts teoristu karagājieni? Nē. Vai mēs paklausījām Debesu Tēva aicinājumam darīt labu? No sirds centāmies. Cerams, ka izdevās.

Arī tev Dievs jau ir devis visu, kas nepieciešams, lai darītu labu. Gan Viļānos un Dundagā, gan Saldū un Liepājā, gan Lietuvā un Ungārijā, gan Bolīvijā un Jordānijā. Visās tautās. Darīt labu.

Lūgšim par Tuvajos Austrumos notiekošo. Turēsim savas acis, ausis, sirdis un, jā, reizēm arī makus atvērtus un gatavus tam brīdim, kad arī mums būs iespēja darīt labu!

Jēkabam Sīmanim 150

KORA DZIESMU GRĀMATU IZDEVĒJS, DIRIĢENTS UN ĒRĢELNIEKS

RINTA BRUŽEVICA

Jēkabs Sīmanis dzimis 1865. gada 12. decembrī Jelgavas apkaimē Vecsvirlaukā kalpa ģimenē. Viņa mūžs aizritēja vēsturisku notikumu piesātinātā laikā – pavisam nesen atcelta dzimtbūšana; aktivizējas jaunlatviešu idejas; sākas latviešu valodas izkopšana.

19. gadsimta sešdesmitie gadi ir mūsu tautas atmodas laiks, arī garīgās atmodas laiks – 60. gadu sākumā notiek pirmās baptistu kristības Latvijā. 1865. gadā valdība atļauj darboties baptistu kustībai. Jēkabs Sīmanis piedzīvo 1905. gada revolūciju, Pirmo pasaules karu 1914. gadā, Latvijas pirmās brīvvalsts dibināšanu 1918. gadā, Otro pasaules karu 1939. gadā un Baigo 1940/41. gadu. Dievs viņu sauc mājās 1941. gada 25. janvārī 76 gadu vecumā.

DIRIĢĒŠANA UN VIJOLSPĒLE

17 gadu vecumā Jēkabu kristīja mācītājs Andrejs Fetlers Lielupē, uzlaužot ledus kārtiņu. Tur viņš sajutis Svētā Gara uguni savā sirdī, kas liesmoja un iedvesmoja darbam visu mūžu. Jēkaba garīgās dzīves sākums un darbošanās draudzē saistās ar Jelgavas baptistu draudzi. Jau agrā jaunībā Jēkabs ar lielu interesi un aizrautību pievēršas dziesmai un mūzikai. Sevišķi viņš iemīlējās vijolspēli. Nemitīgi pašmācības ceļā iegūstot zināšanas diriģēšanā un vijolspēlē, Jēkabs sāk darboties kā Jelgavas draudzes kora diriģenta palīgs un vijolnieks. Tad notiek nelaime – muižā, strādājot pie siena preses, viņš pazaudē kreisās rokas trīs pirkstus. Bet garīgā kalpošana ar to nebeidzas. Ar nemitīgu vingrināšanos un milzīgu gribasspēku Jēkabs iemācās spēlēt vijoli, turot lociņu kreisajā rokā. Viņš turpina savas zināšanas mūzikā papildināt pie diriģenta Indriķa Pīliņa un vēlāk, nonākot Liepājā, pie Ernesta Vignera. Jelgavas baptistu draudzē Jēkabs Sīmanis kori vada trīs gadus.

Pārceļojot uz Liepāju, pirmos trīs gadus Jēkabs ir Liepājas Nācetes draudzes diriģents. Kad Liepājā izveidojas Ciānas baptistu draudze, Jēkabs Sīmanis kļūst par tās pirmo diriģentu 1903. gadā. Šajā draudzē viņš vada kori līdz pat 1935. gadam, kad savā 70 gadu jubilejā noslēdz šo kalpošanu.

Eduards Baštiks savā grāmatā „Mūsu kori” raksta: „Jēkabs Sīmanis pieminams kā viens no izcilākajiem kora vadoņiem un dziesmu izdevējiem. Kā dziesmu izdevējs Sīmanis darbojies ļoti rosīgi, izdodot kora dziesmu krājumus un dziesmas uz atsevišķām lapām, kuras varēja sakopot veselam krājumam. Viņa darbības laikā, apmēram 40 gadus, Ciānas draudzes koris izveidojās par ievērojamu kori ar labi sabalansētām sievietēm un vīriešu balsīm, kā arī par redzamu vienību Liepājas kora vidū.”

DZIESMU GRĀMATU KRĀJUMI

Jēkabs Sīmanis savā darbīgajā mūžā sastādījis astoņus kora dziesmu krājumus, no tiem sešus izdevies par saviem līdzekļiem, pats dzīvodams ļoti pieticīgi, kā arī ap 1000 litografēto dziesmu lapu. Latviešu valodā tajā laikā trūka garīgo dziesmu, tāpēc Jēkabam nācās pašam gan tulkot tās no angļu un vācu valodām, gan sacerēt tekstus.

Pirmo dziesmu krājumu Jēkabs izdod 25 gadu vecumā. Tā ir „Ciānas dziesmu sērija”. Tai seko „Skaņu Rota” ar 242 dziesmām, kas iznāk 1902. gadā. Tās ir „spirtgas, viegli tekošas dziesmas”, kā to lasām grāmatas ievadrakstā. 1908. gadā iznāk „Evanģēlijuma Skaņas” 1. daļa – 58 dziesmas Sīmaņa sastādījumā un izdevumā. 1912. gadā „Gaviļu Skaņas” – Sīmaņa sastādījumā un izdevumā 98 dziesmas. „No muzikālā viedokļa tās kvalificējas kā labākais Jēkaba Sīmaņa izdots krājums, un ir viena no vērtīgākajām

garīgo kora dziesmu grāmatām vispār latviešu valodā,” raksta Viktors Baštiks. 1913. gadā iznāk „Evanģēlijuma Skaņas” 2. daļa ar 83 dziesmām, bet 1923. gadā – „Evanģēlijuma Skaņas” 3. daļa ar 137 dziesmām. Kora dziesmu grāmatu izdošanu 1932. gadā noslēdz „Jaunā Skaņu Rota” ar 180 dziesmām. Šo grāmatu lietojuši baptisti, adventisti, luterāņi un katoļi.

Ciānas kora dziedātāji un viesi pie J. Sīmaņa kapa Ziemeļu kapos Liepājā

Biskaps Jānis Tervits „Skaņu Rotas” 100 gadu atzīmēšanas dievkalpojumā 2002. gadā Liepājas Ciānas draudzē teica: „Dievs pievēršas mūsu tautai un izmanto viņa kalpus – neatlaidīgus un uzcītīgus savā darbā. Dieva spēks nespēcībā varens parādās. Savā laikā Kārlis Līdaks par Jēkabu Sīmani sacīja: „Maz ir tādu, kas bez skaļām frāzēm dara brīnumus.””

Ikdienas dzīvē Jēkaba Sīmaņa uzticamais draugs bija viņa sieva Elizabete, kas rūpējās par māju un ģimeni. Viņi uzaudzinājuši četrus bērnus – meitu Martu un trīs dēlus – Jāni, Edmundu un Vilhelmu. Jānis iet tēva pēdās – spēlē ērģeles Rīgas Golgātas draudzē, vēlāk Mateja draudzē, tulko dziesmu tekstus no angļu valodas. Vilhelms kļūst par mācītāju.

LBDS KONGRESS 2016

LBDS KONGRESS 2016 norisināsies

21. maijā, Rīgā,

Savienības namā, Lāčplēša iela 37.

Aicinām draudzes izteikt priekšlikumus par Kongresa darba kārtībā iekļaujamiem jautājumiem, iesniedzot LBDS Padomei rakstiski līdz 21. martam.

- 1** 2. Laiku 5; Mt. 21:18-32
Pateiksimies un lūgsim par **draudzi “Bētele”** un mācītāju **Nikolaju Vdovu**.
- 2** 2. Laiku 6; Mt. 21:33-46 & 22:1-14
Lūgsim par Lielbritānijas Baptistu savienību ar 2080 draudzēm un 132008 draudzes locekļiem.
- 3** 2. Laiku 7; Mt. 22:15-46
Lūgsim par Latvijas valdību un Valsts prezidentu Raimonu Vējoni.
- 4** 2. Laiku 8; Mt. 23:1-39
Pateiksimies un lūgsim par **draudzi “Gaisma”** un sludinātāju **Māri Skaistkalnu**.
- 5** 2. Laiku 9; Mt. 24:1-31
Lūgsim par Latvijas mazajām draudzēm.
- 6** 2. Laiku 10; Mt. 24:32-51 & 25:1-13
Lūgsim par Reģionālo tikšanos, kas šodien norisinās Liepājā.
Reģionālā tikšanās Liepājā.
- 7** 2. Laiku 11; Mt. 25:14-46
Lūgsim par kara darbības un teroristu uzbrukumu skartajām valstīm.
- 8** 2. Laiku 12; Mt. 26:1-30
Lūgsim par Baltkrievijas Evaņģēlisko Baptistu savienību ar 312 draudzēm un 13 884 locekļiem.
- 9** 2. Laiku 13; Mt. 26:31-46
Pateiksimies un lūgsim par **Bauskas draudzi** un mācītāju **Raimonu Locu** un sludinātāju **Jāni Čakšu**.
- 10** 2. Laiku 14; Mt. 26:47-68
Lūgsim par Kalpošanas stratēģiskās attīstības centru (SAC) un tā komandu.
- 11** 2. Laiku 15; Mt. 26:69-75 & 27:1-10
Pateiksimies un lūgsim par **Betānijas draudzi**.
- 12** 2. Laiku 16; Mt. 27:11-44
Slavēsim Dievu par šo dienu! Pateiksimies par Viņa žēlastību!
- 13** 2. Laiku 17; Mt. 27:45-66
Lūgsim par cilvēkiem, kas spiesti meklēt patvērumu citās zemēs. Lūgsim par brīvprātīgajiem, kas viņiem kalpo.
- 14** 2. Laiku 18:1-19:3; Mt. 28:1-20
Lūgsim par Libānas Evaņģēlisko Baptistu savienību ar 32 draudzēm un 1600 locekļiem. Lūgsim par mieru Libānā.
- 15** 2. Laiku 19:4-11; Mk. 1:1-28
Lūgsim par jaunu draudžu dibināšanas vietu Ķekavā.
- 16** **Lietuvas Republikas proklamēšanas diena**
2. Laiku 20; Mk. 1:29-45 & 2:1-17
Lūgsim par Evaņģēlija izplatīšanos Lietuvā.
- 17** 2. Laiku 21; Mk. 2:18-27 & 3:1-30
Lūgsim par cilvēkiem, kuri ir trūkumā.

- 18** 2. Laiku 22; Mk. 3:31-35 & 4:1-29
Pateiksimies un lūgsim par **Brocēnu draudzi** un sludinātāju **Andreju Sergejevu**.
- 19** 2. Laiku 23; Mk. 4:30-41 & 5:1-20
Lūgsim par slimajiem un tiem, kas aprūpes iestādēs un pensionātos.
- 20** 2. Laiku 24; Mk. 5:21-43 & 6:1-6
Lūgsim par Reģionālo tikšanos, kas šodien norisinās Rīgā.
Reģionālā tikšanās Rīgā.
- 21** 2. Laiku 25; Mk. 6:7-29
Lūgsim par tiem, kas nav dzirdējuši Evaņģēliju.
- 22** 2. Laiku 26; Mk. 6:30-56
Lūgsim par Igaunijas Brīvo Evaņģēlisko un Baptistu draudžu savienību ar 85 draudzēm un 6376 locekļiem.
- 23** 2. Laiku 27; Mk. 7:1-30
Pateiksimies un lūgsim par **Cēsu draudzi** un mācītāju **Oļegu Jermolājevu**.
- 24** **Igaunijas Republikas proklamēšanas diena**
2. Laiku 28; Mk. 7:31-37 & 8:1-13
Lūgsim par Evaņģēlija izplatīšanos Igaunijā.
- 25** 2. Laiku 29; Mk. 8:14-38 & 9:1
Pateiksimies un lūgsim par **Daugavpils draudzi** un sludinātāju **Vjačeslavu Istratiju**.
- 26** 2. Laiku 30; Mk. 9:2-32
Pateiksimies un lūgsim par LBDS un BPI atbalstītajiem un ziedotājiem.
- 27** 2. Laiku 31; Mk. 9:33-50 & 10:1-12
Lūgsim par Reģionālo tikšanos, kas šodien norisinās Viesītē.
Reģionālā tikšanās Viesītē.
- 28** 2. Laiku 32:1-19; Mk. 10:13-31
Lūgsim par Čehijas Baptistu savienību ar 42 draudzēm un 2415 locekļiem.
- 29** 2. Laiku 32:20-33; Mk. 10:32-52
Lūgsim par jaunu draudžu dibināšanas vietu Ķūļciemā!

SIRSNĪGI SVEICAM!

“Viņš ir mūsu miers...” Ef.2:14

7. februārī Sārnates un Užavas draudžu sludinātājam **Egilam Ozoliņam** aprit 65 gadi.

16. februārī Pļaviņu draudzes sludinātājam **Linardam Kaptānam** aprit 70 gadi.

SVEICAM!

Sveicam mācītāju **Pēteri Eisānu** ar amatā ievēšanu Madonas draudzē.

LĪDZJŪTĪBA!

LBDS izsaka līdzjūtību sludinātājam Linardam Kaptānam, pavadot Mūžībā dzīvesbiedri Airu (20.06.1944 – 06.01.2016)

LBDS REĢIONĀLĀS TIKŠANĀS

Cēsis	23. janvāris	10:00 - 16:00	2. pamatskola, Gaujas iela 45 Pieteikšanās līdz 18. janvārim
Liepāja	6. februāris	10:00 - 16:00	Liepājas baptistu Pāvila draudze, Kuršu iela 19 Pieteikšanās līdz 1. februārim
Rīga	20. februāris	10:00 - 16:00	Savienības nams, Lāčplēša iela 37 Pieteikšanās līdz 15. februārim
Viesīte	27. februāris	10:00 - 16:00	Viesītes Kultūras pils, Smilšu iela 2 Pieteikšanās līdz 22. februārim

Programmā: LBDS bīskapa P. Sproģa uzruna, darbs kalpošanas nozaru un apvienību grupās, darbs draudžu grupās

Tikšanās tēmas:

- Mana un mūsu kopīgā atbildība par Dieva uzticēto kalpošanu
- LBDS kalpošanas nozaru aktualitātes
- LBDS un ASV Oklahomas un Kalifornijas dienvidbaptistu draudžu savienību sadarbība: iespēja draudzēm iesniegt projektus

Jūsu draudzes ieguvums būs nozīmīgāks un kvalitatīvāks, ja tikšanās reizē piedalīsies vismaz 2-3 draudzes pārstāvji

Pieteikšanās: mob. 20390979
vai e-pasts: kanceleja@lbds.lv

Aicināts ikviens interesents!

LBDS Padomes informatīvs izdevums. Lāčplēša iela 37, Rīga, LV-1011, tālrunis: 67223379, e-pasts: vestnesis@lbds.lv, kanceleja@lbds.lv

baptistu
vēstnesis

Izdevumu sagatavoja: bīskaps Pēteris Sproģis, Žanna Drūnese, Sigita Āboltiņa, Līvija Godiņa, Elza Roze, Agnese Spura
maketētājs Filips Tālbergs

Konts draudžu iemaksām, Baptistu Vēstneša iemaksām un ziedojumiem:
Latvijas Baptistu draudžu savienība, Reģ.nr. 90000085765
A/S SEB Banka, kods: UNLA LV2X, Konts: LV03 UNLA 0002 0007 01314

www.lbds.lv